

z obsahu:

- Úvod
- Viete o tom, že...
- Stretnutie s Bohom...
- Oznamy
- Blahoželáme!
- Mládežnícke okienko :-)
- Tvoja viera ťa uzdraví
- Spomíname, aby sme nezabudli
- Luteráni pri moru
- Kvíz
- Rozhovor s Dušanom Ci-
nom
- Rozpis služieb Božích

P ů t n i k

Kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený

Každý z nás iste veľmi dobre pozná podobenstvo o farizejovi a publikánovi (Lk 18, 9-14). Pán Ježiš často používal podobenstvá, v ktorých priblížil slová svojho Otca nebeského pre vtedajších ľudí, ale rovnako tak aj pre nás dnes.

Raz dostal jeden malý chlapec na narodeniny krásne autíčko. Bolo veľmi pekné, nablýskané, dokonca aj vydávalo zvuky ako skutočné auto. Tento chlapec sa darčeku veľmi potešil a auto položil na čestné miesto; na poličku, pred všetky ostatné veci. Párkrát do týždňa zoberal svoje nové auto a ukázal ho svojim kamarátom. Ale nikdy sa s ním nehral, ani ho nikomu nepožičal. Auto sa stalo len akýmsi výstavným modelom. Bolo to síce najlepšie auto na sídlisku, ale už vôbec nikoho nezaujímalo, pretože sa s ním nedalo hrať.

Farizej aj publikán prichádzajú obaja do chrámu a ako hovorí Božie slovo, vstúpili tam, aby sa modlili (verš 10). Farizejova viera je podobná tomu autu z príbehu. Používa ju tiež len na to, aby sa ukázal pred druhými a slúži mu len na vystavovanie. V modlitbách ďakuje Pánu Bohu, ale všetko je len o tom, čo robí on sám. Pri všetkom čo menuje sa nám oprávnene zdá, že farizej Pána Boha ani vôbec nepotrebuje. Veď robí toľko vecí. Nerobí ich dobre? Farizej si je istý svojím konaním, on si je úplne istý sám sebou. Neprichádza miesto a chvíľa, kde by sklamal. On sa nemodlí, ale sa chváli. Vystavuje svoju vieru na najvyšší stupienok v nejakom pomyselnom rebríčku.

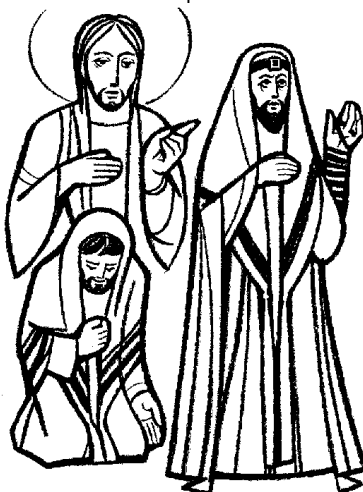
Publikán sa neodváža ani pozdvihnúť hore k nebu svoj zrak, stojí niekde ďaleko, ale nič mu nezatemňuje myseľ. Nepozerala na svoj život a konanie cez ružové okuliare. Dobre vie, kde je jeho miesto. Nerobí nič oslnivé, nič čo by ostatní ľudia mohli vidieť a hovoriť o tom. Nerobí nič, čo by ho postavilo na popredné miesto medzi ľuďmi, za čo by si zaslužil ich obdiv a pozornosť. No na druhej strane oproti farizejovi pochopil a veľmi dobre vie, že potrebuje Božiu milosť. Nespolieha sa sám na seba a na svoje konanie, ale úplne sa spolieha práve len na Božiu milosť.

A ako je to s nami? Spoliehame sa viac na seba a bijeme sa v prsia, čo všetko sme vykonali? Alebo stojíme niekde ďaleko a prosíme o milosť. Nezabúdajme, že nič nemôžeme konať bez Božej milosti. A všetko čo konáme môžeme robiť práve vďaka tejto milosti. Aj my sa máme čo učiť práve od publikána a jeho správania sa. Jeden anonymný výrok hovorí: Buďme pomalí pri súdení iných a rýchli pri súdení seba. Prosme spoločne s publikánom z podobenstva: Bože, buď milostivý mne hriešnemu!

Niekedy je aj nám ľahšie vidieť nedostatok na druhých ľuďoch ako na sebe. Vieme sa často vyzdvihnúť do popredia a povedať: ja nie som taký ako tamten. Veď ja robím to a toto. No máme pritom na mysli, že ideme rovnakou cestou ako farizej, ktorý si je istý sám sebou. A aké ľahké je sklznúť a používať našu vieru len na vystavovanie. No nezabudnime ani na Ježišove slová, keď hovorí: Každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.

Nedávno som pri ceste trolejbusom zažil veľmi zvláštnu situáciu. Na jednej zastávke pristúpilo viacero ľudí a medzi nimi aj jeden pán. Oblečený veľmi elegantne - v obleku. Keď nastúpil a išiel ďalej od dverí, prechádzal okolo jedného staršieho pána, ktorý sedel na sedadle. Ako okolo neho prešiel do stredu trolejbusu, začal si oporašovať nohavice. Pri prechádzaní okolo toho staršieho pána sa totiž o neho obtrel, ako to už v stiesnených podmienkach mestskej hromadnej dopravy býva. Po tomto som si všimol viaceré tváre cestujúcich, ktorí nechápavo hľadeli. Možno sa ešte s takým niečím nestretli ani oni. Tu mi hneď prišiel na um práve veršik: kto sa povyšuje, bude ponížený.

Nevystatujme sa nad druhých ľudí svojim konaním alebo rečami, ale vyznajme: Neužitoční služobníci sme! Čo sme boli povinní vykonať, vykonali sme (Lk 17, 10).

Viete o tom, že...

Viete čo je charizmatické hnutie?

Pojem „charizmatické hnutie“ ste určite zaevidovali v poslednom čase v našich kresťanských periodikách viackrát, a tak by som chcel k tomu napísať niekoľko informácií. **Charizmata** je grécke slovo, ktoré sa prekladá ako duchovné dary. Charis je v preklade milosť. Sú to dary, ktoré udeľuje veriacim ľuďom Duch Svätý. Netreba si ich pliesť s ovocím Ducha ako láska, radosť, pokoj, dobrotivosť atď. (G 5,22-23). Toto sú veci, ktoré má prinášať každý veriaci človek.

Božie slovo však spomína aj duchovné dary ako dar uzdravovať, hovoriť cudzími jazykmi, dar prorokovať atď. Hovorí sa o nich na viacerých miestach. (zoznamy darov: R 12,6-8; 1K 12,4-11.28-30; Ef 4,11-15) Začali sa prejavovať najviac po zoslaní Ducha Svätého na Letnice. Tieto dary je potrebné chápať ako niečo špeciálne, čo udelil Duch Svätý vybraným ľuďom, buď dočasne, alebo trvale na konkrétny účel a konkrétnu prácu. Základné rozdelenie Duchovných darov by mohlo byť takéto:

Dary REČI	Dary pre SLUŽBU
Apoštolstvo 1K 12,28	Dary moci: dar viery, dar uzdravovania Sk 3,6, dar konania zázrakov
Proroctvo Sk 11,28 schopnosť rozlišovať duchov - posudzovať duchovné veci 1K 2,12-14	služby núdnym
Vyučovanie Ef 4,11-13	Vodcovstvo, vedenie R 12,8
rozmanité druhy jazykov 1K 14,1-25	

Mnohé z týchto darov v našej cirkvi dnes nenájdete, alebo o nich nehovoríme. Počuli ste o niekom, kto má dar prorokovať, alebo vie rozprávať zvláštnym duchovným jazykom, či dar konať zázraky, alebo uzdravovať chorých? Pravdou však je, že takéto dary v prvej cirkvi boli. Hovorí o nich Božie slovo v Skutkoch apoštolských. To vedie mnohých kresťanov k otázke, kde sa vlastne stala chyba? Prečo tieto dary v našich spoločenstvách nie sú?

Domnienka niektorých potom je, že medzi nami a v nás, v našom spoločenstve, chýba pôsobenie Ducha Svätého. Nemáte dary Ducha Svätého a tak nie ste skutočne veriacimi ľuďmi a potom nie ste kresťanmi. Tak zjednodušene by sa dali vysvetliť príčiny vzniku nových malých spoločenstiev, ktoré sú dnes nazývané charizmatické hnutie. Sú to maličké cirkvi, alebo len malé spoločenstvá ľudí, ktorí kladú dôraz na duchovné dary, ako na prejav viery človeka. V takýchto spoločenstvách sa stretnete s uzdravovaním chorých na stretnutiach, s vyhánaním démonov, s modlitbami v anjelskom jazyku (glosolalea), skladaním rúk, kde ľudia po dotknutí padajú na zem. Samozrejme, že kazatelia kážu oveľa živšie a aktívnejšie, hudba je emotívnejšia a sugestívnejšia, občas sa stáva, že sa poslucháči dostanú do stavu tranzu. Veľký dôraz sa v charizmatických hnutiach dáva na cit a osobné prežívanie viery.

Fungovanie takéhoto spoločenstva má blízko k fungovaniu sekty. Platia tam prísne pravidlá a vodcovia týchto spoločenstiev si budujú autoritu neomylných a dokonalých duchovných, ktorý majú potom právo zasahovať a riadiť aj život svojich členov. Charizmatické spoločenstvá sú veľmi manipulatívne a ich členovia časom strácajú slobodnú vôľu a postupne sú riadení svojim vodcom. Dost' často v takýchto spoločenstvách dochádza aj k psychickému zrúteniu človeka.

Pohľad kresťanských cirkvi na takéto spoločenstvá je veľmi kritický najmä pre spôsob práce s ľuďmi. Napriek tomu si charizmatické spoločenstvá získavajú nových členov hlavne z mladých ľudí, ktorí prejavujú záujem o duchovné veci a dajú sa ľahko ohúriť pôsobením duchovnej moci ako je uzdravovanie a im podobné. Otázkou však je, o akú moc ide, pretože Duch Svätý nemanipuluje človeka, ale rešpektuje jeho slobodnú vôľu. Sám Pán Ježiš spomína, že na poslednom súde budú pred ním stáť ľudia, ktorí budú hovoriť: ...či sme neuzdravovali v Tvojom mene a či sme neprorokovali v Tvojom mene?... Jeho odpoveď však bude: Nepoznám vás, nikdy som vás nevidel (Mt 7, 21-22).

Ak sa dnes hovorí o nebezpečenstve takýchto vplyvov v cirkvi, tak sa skutočne treba mať na pozore. Ale ak je za charizmatický vplyv považovaná práca s rodinami, či stretávanie sa v skupinkách pri Božom slove, alebo modlitby za chorého v zbere, či za oživenie cirkvi, tak takéto pohľad je pomýlený a nebiblický.

Jaro Petro

Stretnutie s Bohom...

Cirkev Ježiša Krista stojí na svedectve. Bolo to tak v jej začiatkoch, keď apoštoli hovorili o tom, čo s Ježišom zažili počas troch rokov. Boli jediní, kto mohol vyrozprávať, čo Ježiš urobil, či povedal. Po ich smrti však kresťania neprestali hovoriť svedectvá. Neboli však už o tom, čo kedy a kde Ježiš urobil, toho očitými svedkami neboli, ale o tom, čo osobne zažili s Kristom. Ako do ich života zasiahla viera, kedy vedeli, že Boh v ich živote pomohol vyriešiť ťažké a komplikované situácie. Napríklad apoštol Pavel veľakrát rozprával svoju skúsenosť obrátenia pri Damasku. Celé Skutky apoštolov sú rozprávaním, ako Pán Ježiš zasahoval do života na misijných cestách, ako vypočúval modlitby, ako pomáhal v problémoch. Myslím, že by som vás len veľmi ťažko presvedčil o tom, že Ježiš uzdravil 10 malomocných mužov. Nevidel som to a nebol som tam. Nie som očitý svedok. Ale môžem vydať svedectvo o tom, kde som ja zažil Božie konanie vo svojom živote a v akej situácii mne Pán Boh pomáhal. A o tom je táto naša rubrika.

Ak je Pán Ježiš živý, tak sú skutočné a reálne aj jeho zásahy do nášho života. Myslím si, že takéto svedectvá nám pripomenú, že veríme v Ježiša, ktorý konal nielen pred 2000 rokmi, ale koná v našich životoch aj dnes.

Prijmite aj túto rubriku na povzbudenie vašej viery.

Keď som začal chodiť do školy v roku 1950, bola to taká doba, že sme v 1. polroku mali pána učiteľa a povinné náboženstvo, čo mám aj na polročnom vysvedčení, no v 2. polroku sme museli oslovovať učiteľa súdruha a náboženstvo bolo nedoporučené. Náboženskú výchovu suplovala mama, tety a starí rodičia odchovaní na Modrom kríži. Krstný otec nám s bratrancom a sesternicou v nedeľu poobede robil „súkromnú besiedku“, na ktorej sme asi po 3 roky preberali biblické histórie a učili sa vybrané biblické texty. Od 4. triedy som chodil do školy v Košiciach a tam som asi jedenkrát mesačne chodil na náboženstvo do zborovej miestnosti, kde však nebola možnosť individuálneho prístupu a výchovy.

Klasickú vzorovú besiedku a mládež som zažil až so svojimi deťmi na fare v Opinej.

Konfirmačnú prípravu a konfirmáciu som absolvoval v Obišovskom zbere, no v tom čase mládež nebola, tak som hľadal spoločenstvo vo vtedajšej Česko-bratskej cirkvi v Prešove. Zaujali ma v ich zhromaždeniach svedectvá mladých laických

(pokračovanie na strane 7)

Pozor – Pozor – Pozor – Pozor – Pozor – Pozor – Pozor – Pozor – Pozor

Plánované akcie:

⇒ **Misijné popoludnia** – približne raz v mesiaci by sme v našom zbere chceli urobiť misijné popoludnie s nejakou zaujímavou témou a zaujímavým hosťom. Vzhľadom na to, že termín je vždy potrebné dohodnúť s hosťami, ktorých si chceme pozvať, je ťažké tieto veci dať do rozpisu na niekoľko mesiacov dopredu. Začali sme cestou po Izraeli a chceli by sme pokračovať osobnosťou z druhej svetovej vojny Dietrichom Bonhoeferom. Potom by to bolo obzretie sa za posledným desaťročím života nášho zboru. **Už teraz vás na tieto stretnutia srdečne pozývame!**

Blahoželáme!

1.10.2011 – 31.12.2011

50 rokov

Jaroslava Čopová, Kysak 354
Jaroslav Ivančín, Kysak 99
Ľudmila Tomková, Obišovce 139

55 rokov

Emília Bašistová, Kysak 97
Viliam Mižišin, Kysak 88

60 rokov

Ladislav Stoklás, Obišovce 33

65 rokov

Alžbeta Alexiová, Obišovce 20
Božena Růžičková, Trebejov 35

70 rokov

Zuzana Macková, Trebejov 58

75 rokov

Emília Marcinová, Lemešany 90

80 rokov

Alžbeta Macková, Kysak 40

85 rokov

Alžbeta Cibuláková, Trebejov 18

Naším jubilantom srdečne blahoželáme a prajeme im Božie požehnanie!

(Ak tiež patríte medzi jubilantov, no nenašli ste sa v tomto zozname, povedzte to svojmu presbyterovi, prípadne dajte nám to vedieť na faru. Môže to znamenať, že nemáme váš evidenčný list.)

Mládežnícke okienko :-)

Tohtoročný „vojenský“ detský tábor sa konal na Sigorde a to v termíne 15. - 20. augusta. Niesol názov „Tajná misia - ELIZEUS“. Počas týchto piatich dní sme preberali jednu biblickú postavu, ako je vidieť aj v názve tábora, bol to prorok Elizeus. Učili sme sa spolu s deťmi o tom, kto to bol, aký bol, čo robil. Deň sme začínali budíckom a po ňom nasledovala rozcvička. Po vyčerpávajúcej rozcvičke sme mali vždy vďaka tetám kuchárkam, ktoré sa o nás starali, aby sme nepomreli hladom, fajnšie raňajky. Samozrejme to nebolo jediné čo sme robili počas dňa, ale vypisovať podrobne program to nie je ono. Počas dňa sme samozrejme stále mali tému, kde sme sa učili o už vyššie zmieňovanej osobe ☺. Venovali sme sa množstvu rozličných športov, aktivít a hier pre voľné chvíle, ktoré sme vďaka vynikajúcemu počasiu mohli hrať vonku, a taktiež sme sa učili spievať nové piesne. A samozrejme, čo nesmie chýbať na detskom tábore, keď sa deň schyľuje ku koncu? No predsa večerníček, ktorý naznačoval, že už je ten správny čas ísť do postelí a spať, aby sme boli svieži a plní síl do ďalšieho dňa. A keď už nadišiel posledný deň, niektorým deťom bolo smutno, že sa tábor končí, no na druhej strane sme si my, vedúci, mohli konečne oddýchnuť a znova načerpať stratenú energiu, ale to už k detským táborom patrí.

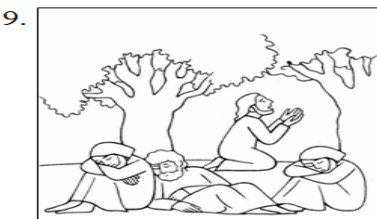
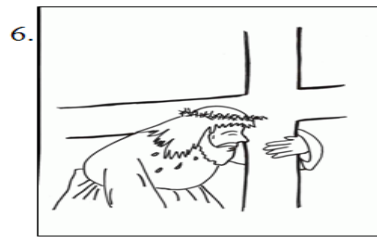
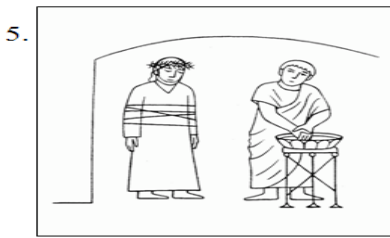
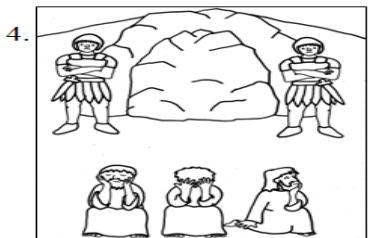
Mimo

Detský kútik

Ahoj deti!!! ☺

Prajeme vám veľa Božieho požehnania v novom školskom roku!

Tentoraz som vám chcela dať jednoduchú úlohu. Veď po prázdninách sme všetci predsa len trochu lenivší... Ale stala sa nepríjemná vec. Do počítača mi vbehol škriatok !!! A ak ste si už aj všimli, že obrázky majú nejaké zvláštne, nelogické poradie, tak ste si všimli dobre. To ten škriatok... Preto úloha bude ťažšia. Potrebujem, aby ste obrázky zoradili tak, ako sa udalosti na nich v minulosti stali (no a ak budete mať čas a chuť, tak si ich môžete vymaľovať ☺). Môžete si samozrejme pomôcť Bibliou, všetko je to napísané v evanjeliu podľa Jána, od 13 kapitoly ďalej. Dúfam, že potom to už škriatok nechá na pokoji. Prajem veľa šťastia pri plnení úlohy a ďakujem za pomoc ☺.

Správne poradie: _____

Áno, šéfe!

Najkrajším týždňom tohto leta sa stal týždeň v Liptovskom Trnenci. Prečo? Pretože sa tam konal náš tohtoročný mládežnícky letný výlet. Týmto článkom by sme vám chceli trochu priblížiť ako tento týždeň vyzeral ☺.

Každé ráno sme začínali spoločnými raňajkami a stíšením. Potom nasledovali iniciatívy, čo sú aktivity zamerané na spoznávanie charakteru našich kamarátov.

Súčasťou denného programu boli skupinky, kde sme diskutovali o rôznych veciach, napríklad o tom, že každý človek dostal od Pána Boha iný talent a je výnimočný. Po skupinkách nás čakal stále skvelý obed a po ňom nasledovali rôzne hry a športy, pri ktorých sme sa výborne zabávali. Neskôr bol čas na oddych, spoločenské hry a tvorivé dielne.

Mládežnícke okienko :-)

Po večeri nasledoval večerný program, na ktorom sme každý večer premýšľali nad rôznymi vecami. Téma celého výletu bola „Áno, šéfe!“. Prvá téma bola o telesnej a duchovnej stránke človeka, ďalšia o tom, že Pán Ježiš už za nás zaplatil účet tým, že za nás zomrel na kríži. Rozprávali sme aj o zaslúbeniach, o tom, ako by mala vyzerať naša služba Pánu Bohu, aj o tom, že Pán Boh by nemal byť jednou z našich priorit, ale mal by byť súčasťou každej časti hodnotového rebríčka a nakoniec o tom, aké je dôležité spoločenstvo. Po programe nasledovalo vždy nejaké prekvapenie. 4. deň sme zmenili prostredie a vybrali sme sa na menšiu túru do Liptovského Mikuláša, kde sme si pozreli pamätník druhej svetovej vojny a tiež centrum

mesta. Nesmieme zabudnúť poďakovať našim tetám kuchárkam, ktoré sa o nás celý výlet skvelo starali. Tento výlet bol veľmi výnimočný a požehnaný aj tým, že prišlo veľa nových ľudí, dokopy nás bolo 37.

Ak si toto leto prepásol príležitosť prísť na výlet, tak nezúfaj, o rok bude ďalší a my ťa na ňom veľmi radi uvidíme. Ak sa ti nechce čakať rok, máme pre teba skvelú ponuku zažiť s nami konfirmandskú víkendovku, ktorá bude už v októbri. Pre bližšie info poriadne počúvaj oznamy v kostole alebo príď na mládež ☺.

Čo nám mladým chýba v cirkevnom zbere

Na zborovej dovolenke v Chorvátsku na túto tému odznelo niekoľko názorov. Spoločne sme rozmýšľali a prišli sme na to, že materiálne veci netvorí základ našich potrieb. Sme veľmi vďační a vážime si, že môžeme mať vlastné priestory, kde sa stretávame, že máme k dispozícii auto, keď nám ho treba.

O to väčšiu potrebu a nedostatok vnímame v duchovných veciach. Sme radi a tešíme sa, keď môžeme rôzne poslúžiť členom cirkevného zboru, napríklad pomocou pri manželských večeroch či praktickou pomocou v sobotu, alebo pripraviť program pre mládež, dorast, konfirmandskú víkendovku a iné výlety. Nedostatok spočíva v tom, že pripravujeme a slúžime. Chýba tam dôležitá vec a tou je náš rast. Veľmi by sme ocenili, keby niekto starší z cirkevného zboru bol niekedy ochotný prísť a rozprávať o svojom duchovnom živote, povzbudzovať, napomínať, aby sme sa mohli aj my učiť a rásť vo viere a poznaní. Samozrejme, pán farár sa o nás stará a ak ho požiadame, vždy je ochotný si pre nás pripraviť výklad Písma svätého a byť s nami. Rovnako ako my mládežníci odovzdávame naše skúsenosti a svedectvá mladším, tak by sme chceli rovnako prijímať od starších z cirkevného zboru.

Inou, rozhodne nie až tak dôležitou vecou ako vyučovanie, sú peniaze. Sme študenti a nezarábame. Sme schopní priniesť nejaké peniaze len do istej miery. A finančné prostriedky dokážeme rozumne využiť, napríklad pri organizovaní letného výletu je cena nižšia aj vďaka mládežníckym prostriedkom, a tak si výlet môže dovoliť viac ľudí. Chceli by sme, aby sa ľudia v zbere naučili dávať a podporovať aj mládež, keďže je súčasťou cirkevného zboru, ktorá neustále privádza nových ľudí k Pánu Bohu.

„Preto snažme sa o to, čo vedie k pokoju a vzájomnému budovaniu.“ Rim 14:19 „Tak aj my mnohí sme jedno telo v Kristovi, jednotlivito však sme si údmi.“ Rim 12:5 A preto chceme, aby aj tieto slová boli na budovanie nášho cirkevného zboru.

Za mládež Róbert Marcinčo

Tvoja viera Ťa uzdraví

(Túto starú pravdu dnes potvrdzujú lekári, vedci i pacienti.)

Pri lôžku Toma Longa, ktorý sa v georgetownskej univerzitnej nemocnici pomaly zotavuje z bodných rán do srdca, žalúdka a sleziny, stojí skupinka medikov v bielych plášťoch. Z anamnézy vedia, že domov ho pustili po siedmich operáciách, no pretože ani po roku sa mu jazva celkom nezahojila, prijali ho teraz na oddelenie znova.

Pre študentov je tento pacient zaujímavý – je jeden z nemnohých, čo prežili bodnú ranu priamo do srdca. Medička z prvého ročníka Reghan Foleyová to vyjadrí bez obalu: „Mne to pripadá absolútne neveriteľné.“

„Aj ja sa čudujem,“ usmeje sa Long. „Starali sa tu však o mňa skvele a veril som aj tomu, že Boh ma v tom nenechá.“

Študenti, ktorí sa predtým zjavne nudili, hneď spozornejú a začnú sa vypytovať.

Reghan Foleyová na ten rozhovor nikdy nezabudla. „Viera a medicína majú mnohé spoločné,“ hovorí. „Človek však nemusí byť organizovaný v nejakej cirkvi. Každý predsa v niečo veríme. Bez toho by život nemal zmysel.“

O pôsobení duše na telesné zdravie sa vie odnepamäti, no moderná medicína na to prestala brať zreteľ. V súčasnosti však význam viery podporujú aj výsledky mnohých výskumov. Skeptický postoj lekárov sa pomaly mení, problematikou sa stále častejšie zaoberajú články v odborných časopisoch, vychádzajú o nej knihy a usporadúvajú sa konferencie.

Zistilo sa, že ľudia, ktorí aspoň raz týždenne chodia na bohoslužby, žijú v priemere o sedem rokov dlhšie ako tí, ktorí sa na náboženskom živote nezúčastňujú. Harold Koenig a David Larson z Dukovej univerzity k tomu na základe svojich skúseností dodávajú, že pravidelných návštevníkov kostola menej často hospitalizujú, a ak sa aj v nemocnici ocitnú, strávia v nej menej času.

Čiastočne sa to dá vysvetliť tým, že veriaci menej fajčia, menej pijú alkohol a ich náboženská komunita im zvyčajne poskytuje podporu aj v sociálnej oblasti. Internista Dale Mathews poznamenáva, že veriaci organizovaní v cirkvách sa často navštevujú, mávajú spoločné záľuby a pomáhajú si. Ľudia vyhládajúci samotu naopak veľakrát trpia fyzicky aj psychicky.

Nemusíme nevyhnutne vedieť, prečo vlastne viera prospieva zdraviu. „Ani pri niektorých liekoch nevieme, ako presne fungujú – vieme len, že majú určité účinky,“ hovorí psychiater Martin W. Jones, ktorý o vzťahu viery a zdravia prednáša na Harvardovej univerzite. „Podobne je to aj s náboženstvom. Ak pomáha pri liečbe, prečo to nevyužiť? Aj placebo funguje iba na základe viery, ale niekedy účinkuje doslova zázračne.“

Profesor Richard P. Sloan z Kolumbijskej univerzity však dôrazne varuje pred tým, aby sa lekári akokoľvek plietli do náboženského života svojich pacientov: „Len čo začneme tvrdiť, že zbožnosť a zdravie spolu súvisia, začnú ľudia pripisovať svoje choroby nedostatku viery, budú sa cítiť vinní, a to ich zdravie nezlepší.“

V roku 1996 sa Joe Semmes, lekár z pohotovosti v Arlingtonskej nemocnici vo Virgínii dozvedel, že má rakovinu pankreasu. Prognóza bola zlá – s päťdesiatpercentnou pravdepodobnosťou do piatich rokov zomrie. Mal vtedy len štyridsaťšesť rokov a štyri deti.

Vychovali ho ako katolíka, ale na spovedi nebol celé roky. O tom, že pozitívna duševná energia môže liečiť, silne pochyboval, ale keď jeho žena poprosila priateľov a známych, aby sa zaňho modlili, nenamietal. Uškodiť mi to v nijakom prípade nemôže, myslel si. Navyše práve dočítal knihu o upokojujúcom vplyve meditácie a modlitieb. „Veda jasne dokázala, že stres oslabuje imunitu, tak prečo by som to nevykúšal?“

Večer pred operáciou sa farníci zišli v kostole. „Každý ma objal a spolu sme si zaspievali,“ spomína Semmes. „Vedel som, že v tom nie som sám, a to mi dodalo silu.“

Lekári na druhý deň zistili, že nádor sa nedá vyoperovať. Po rádioterapii a niekoľkomesačnej chemoterapii sa však nakoniec zmenšil tak, že operácia bola možná. Dnes, niekoľko rokov po stanovení diagnózy, sú výsledky všetkých testov normálne a Semmes sa cíti dobre, hoci prišiel o podstatnú časť pankreasu.

„Nechcem, aby si niekto myslel, že som sa uzdravil len vďaka modlitbám,“ hovorí. „Vďaka za to, prirodzene, najmä rádioterapii a chirurgickému odstráneniu nádoru. Moji blízki mi však nesmierne pomohli – vďaka nim som všetko vnímal oveľa optimistickjšie. Uzdraviť sa z ťažkej choroby znamená prejsť veľmi zložitým procesom – patrí k nemu uvedomenie si toho, čo pokladáme za dôležité a čo nie. Počas takej krízy človek duchovne úžasne vyrastie. Premýšľa o veciach, o ktorých za normálnych okolností neuvažuje.“

Lekári sa o vieru zaujímajú aj preto, že pomáha aj im. „Nemáme to ľahké,“ hovorí doktorka Christina Puchalská z Univerzity Georgia Washingtona. „Sľubujeme, že budeme slúžiť pacientom a ich prospech klásť nad svoj vlastný. Máme krásne poslanie. Akurát pri tom stále musíme počítať, koľko čo stojí, a vyšší zmysel akoby sa vytrácal.“

Napriek tomu hrá viera v úvahách lekárov aj pacientov stále väčšiu úlohu. V roku 1996 usporiadala Asociácia amerických lekárskech fakúlt anketu, v ktorej sa pýtala lekárov, spolku na ochranu práv pacientov, študentov medicíny a mnohých ďalších, čo podľa nich vo vzdelávaní lekárov chýba. V odpovediach sa často objavovali témy týkajúce sa rozličných náboženstiev, duchovných záležitostí a predovšetkým vzťahu k smrti.

Už v prvom semestri preto majú dnes medici na Gerogetownskej univerzite nový predmet – náboženská tradícia a starostlivosť o zdravie. Zoznámia sa so základmi judaizmu, budhizmu, islamu, hinduizmu a kresťanstva, dozvedia sa o stanovisku cirkvi k eutanázii, transfúzii krvi či podávaniu liekov a používaniu pomocných prístrojov. Učia sa, ako sa pacienta spýtať na jeho náboženstvo, a ak si to želá, zabezpečiť mu k lôžku kňaza.

„Samí študenti chcú, aby sme im o tom prednášali,“ upozorňuje Bownell Anderson z Asociácie amerických lekárskech fakúlt. „Medicínu si zvolili preto, že chcú pomáhať druhým. Moderné metódy založené na špičkových technológiách síce obdivujú, ale vedia, že ľudom, ktorí potrebujú ich pomoc, musia porozumieť. Inými slovami – ide im o dušu.“

„Choroby mávajú základ v telesných pochodoch,“ hovorí Dr. Martin W. Jones, ktorý vďaka lekárom z Harvardovej univerzity prekonal rakovinu. „Okrem telesnej stránky však hrajú významnú úlohu aj city, intelekt a aj duševný život.“ Ako mnoho iných Jones predpovedá istý posun medicíny k takzvanému celostnému chápaniu, ktoré nekladie dôraz na chorobu, ale na pacientovu osobnosť ako celok.

„V liečbe chorôb zaznamenala medicína ohromujúce úspechy,“ konštatuje doktorka Puchalská. „Stredná dĺžka života sa počas dvadsiateho storočia predĺžila takmer o dve tretiny a za to vďaka predovšetkým vede. Máme však sklony vidieť problémy jednostranne – veda sama predsa len na všetko nestačí. Ak sa sústredíme len na fyzickú stránku vecí, môžeme prísť o to najdôležitejšie – o pacientovu dôveru. Získať si ju nie je pritom nič ťažké – stačí vojsť do ordinácie s otvoreným srdcom.“

Inými slovami, nejde len o liečbu vierou, ale aj o liečbu na základe vzájomnej dôvery.

Nebo môže počkať?

Prdlženie života. Výskum z rokov 1987 až 1995 sledoval 21 000 mužov a žien v celých USA a dospel k pozoruhodnému záveru – ľudia, ktorí sa viac ako raz do týždňa zúčastňujú na náboženských obradoch, žijú v priemere o sedem rokov dlhšie ako tí, ktorí sa na nich nezúčastňujú.

Pevnejšie zdravie. Výskum, ktorý robil epidemiológ Jeff Levin, preukázal, že zbožní ľudia majú vo vyššom veku menej zdravotných problémov a sú šťastejší.

Vyššia šanca na prežitie. Veriaci pacienti majú trikrát vyššiu nádej, že budú žiť ešte šesť mesiacov po operácii na otvorenom srdci. Vyplýva to zo sledovania pacientov na Lekárskej fakulte v Dartmouthu v roku 1995.

Zdravšie srdce a cievy. Indickí odborníci v roku 1997 zistili, že pravidelné modlitby vedú u hinduistov k sedemdesiatpercentnému zníženiu výskytu kardiovaskulárnych chorôb.

Zníženie krvného tlaku. V roku 1989 sa v americkom štáte Georgia robil výskum hodnotiaci zdravotný stav 400 mužov. Tí, ktorí pokladali vieru za veľmi dôležitú a pravidelne chodili do kostola, mali zväčša výrazne nižší tlak.

Pevnejšie psychické zdravie. Pravidelná účasť na bohoslužbách znižuje výskyt depresie a úzkostných stavov. Vyplývalo to z výskumu v roku 1999 na Dukovej univerzite na vzorke 4000 starších osôb.

Zníženie stresu. Ako pripomína Dr. Herbert Benson z Harvardovej univerzity, silná psychická záťaž spôsobuje zvýšenie krvného tlaku, srdcovej i dychovej frekvencie a zníženie imunity. Podľa niekoľkých jeho štúdií môže opacný efekt vzniknúť sústredeným opakovaním modlitieb, určitých slov alebo pohybov. Pomáhajú aj meditácie, tai-či alebo joga.

z časopisu Výber pre Pútnik spracoval D. Kosturko

Spomíname, aby sme nezabudli

Písal sa rok 1938, keď sa na oblohe začali objavovať rôzne nepochopteľné úkazy. Starí ľudia vraveli, že padajúce kométy predpovedajú vojnu. V roku 1944 sa to potvrdilo. Hrôzy druhej svetovej vojny prežili aj občania našej obce Kysak. Vojská ustupujúce z Ruska ničili mestá a dediny. Na Dargove začali ťažké boje, ktorých dunenie bolo počuť aj u nás. V apríli 1944 začala mobilizácia a chlapi boli povolaní do vojny. Medzi nimi bol aj môj manžel. Sústredili ich v Prešove, kde ich rozdelili do hliadok strážiť železničné mosty. V čase, keď už boli ohrozené aj naše dediny, niektorí chlapi prišli domov. Doma boli len cez deň, v noci sa ukrývali v lese, lebo nemeckí vojaci ich brali na kopanie zákopov. V našej dedine boli ubytovaní nemeckí a rakúski vojaci. Aj u nás boli dvaja. V Obišovciach mali muničný sklad, odkiaľ v noci vozili muníciu na Dargov, a práve to bolo osudným pre naše dediny.

Bola jeseň a počasie bolo pekné. To umožňovalo lietanie lietadiel. Lietadlá oslobodzovacej armády najprv prelietali a rozhadzovali letáky zo slovami „Dobré ráno, dobrý deň, čakajte nás každý deň.“ To ľuďom už naháňalo strach a nevedeli, čo sa z toho vykľúje. 20. decembra 1944 ráno o ôsmej hodine, začalo bombardovanie Kysaku. Bola som s dcérkou a vojakmi v kuchyni, keď hučiace lietadlo preletelo ponad náš dom a nastal silný výbuch. Pohľadom som sa spytovovala, „čo to je?“, vojaci ma však upozorňovali, že sa nič nedeje, ale vzápätí prišiel ďalší a ďalší výbuch. To už bomby padali do kopca „Hrad“. Napochytre som vzala našu dvojročnú dcérku do náručia a snažili sme sa aj s manželom zbehnúť do pivnice. Medzi útokmi bol veľmi krátky čas a tak sme došli len do maštale. Strela z lietadla zachytila krov a všetko sa nám začalo sypať na hlavu. Pochopili sme, že tam zostať nemôžeme. Nakoniec sa nám podarilo dostať do prednej pivnice. Tam už bol aj manželov brat Ján s manželkou a tromi deťmi. Čakali sme, čo bude ďalej. Všetci sme zmeraveli, keď od lesa Letkov od Trebejova prichádzali s veľkým hukotom lietadlá zo základne Kamenica. Namierili si to ponad naše záhrady a v tom silná rana – bomba dopadla asi 2 metre od pivnice, kde sme boli. Pivnica sa zatrasla, vyzeralo to akoby sa celá zdvihla. Deti plakali, túlili sa k nám a my sme sa modlili a prosili Boha, aby to už prestalo. Ďalšie bomby padali na susedný pozemok, kde bol dom ďalšieho manželovho brata Juraja. Jedna padla do maštale a druhá do domu, ale tá nevybuchla. Oproti nám už horelo, lebo tam spadla zápalná bomba. Chceli sme čím skôr vyjsť z úkrytu a hľadať bezpečnejšie miesto, ale nedalo sa.

Keď bombardovanie trochu utíchlo, vyšli sme von a to, čo sme videli, sa nedá ani opísať. Krov nášho domu bol úplne zničený, múry boli popraskané. Nedalo sa však dlho pozerieť, každý sa snažil ísť preč na bezpečnejšie miesto. Zobrali sme nejaké šaty pre dcérku a vybrali sme sa k lesu. Manžel sa ešte vrátil pre nejaké veci pre mňa, lebo v tej rýchlosti som nevezala na seba žiadne teplejšie oblečenie, ani obuv. Cestou sme videli popri kostole poväňané elektrické stĺpy a veža kostola už bola

spadnutá. Prekračovala som trámy a aj s dieťaťom som spadla rovno do jamy. Vonku som sa dostala len za pomoci švagra. S dorážanými kolennami sme sa vybrali hore jarkom ku lesu. Ulica bola prázdna, nikoho sme už nestretli. Chceli sme vojsť k niekomu do pivnice, ale všade už bolo plno ľudí. Úkryt sme našli až u Seligových v maštali. Tam sme si trochu oddýchli. Nevedela som ani, kde je manžel. On sa vybral cez les Bikeš ku horám.

Bombardovanie potom pokračovalo a my sme sa pomaly, idúc lešom, dostali až do horárne. Až tam sme sa s manželom stretli. Bolo nás tam veľa. Sedeli sme v izbe, v kuchyni, všade po zemi, ako sa len dalo. Aj nemeckí vojaci sa vybrali do lesa v snahe nájsť nejaký úkryt. Pravdepodobne ich lietadlá zbadali a začali bombardovať kopec Sačin a okolie horárne. Okná na horárni sa hneď povysypovali a to sme už vedeli, že ani tam nebudeme v bezpečí. Len sme sa modlili: „Bože, ochraň nás všetkých“. Bombardovanie utíchlo okolo 15,00 hodiny. Chlapi vyčkali do večera a vybrali sa do dediny pre jedlo, ktoré si nikto v tom nešťastí nevezal. Keď sa dostali do dediny, bolo to hrozné. Popriahali vozy a statky zo zničených maštali zobrali do lesa. Nabalení jedlom a krmivom opúšťali dedinu smerom ku horárni. Kráčali ticho, bez slova. Cestu im opäť osvetľovali lietadlá. Žeby to opäť spustili na našu dedinu? Tentokrát to nešlo na Kysak, ale bombardovali Prešov. Chlapi s vozmi došli šťastlivo ku horárni. V tú noc ani neodišli do bunkrov, ale zostali pri nás. Ráno 21. decembra 1944 bolo v horárni plné napätia. Čakali sme, či sa opäť neozvú lietadlá. Ostalo ticho.

V hlave nám prebiehali všelijaké myšlienky. Blížili sa Vianoce, dom sme mali zničený a nevedeli sme, kam sa vrátíme. V horárni sa ostať nedalo. Každý si hľadal miesto, kam sa uchýliť. S dcérkou som odišla k rodine do Trebejova. Manžel zostával v lese pri dobytku. Pripravil im tam piecku, aby statok nepomrzol. Vojna pokračovala, v diaľke bolo počuť dunenie zbraní. Sviatky sme prežili v Trebejove. Manžel s bratom Jánom opravili aspoň 2 miestnosti v dome a ako-tak pokryli strechu. Sčasti opravili maštal, aby mohli vrátiť domov statok z lesa. 18. januára začali opäť nálety a bombardovanie. Jedni vojaci ustupovali a druhí postupovali. Bomba spadla aj do susedov do Čopa. Ani chvíľu som nemeškala, zbalila som batôžtek dieťaťa a odišla sme preč ku kmotrovcom do pivnice, kde sme prežili noc. 19. januára 1945 sme sa zobudili a boli tu ruskí vojaci. Postupne oslobodzovali mestá a dediny. Dakovali sme Pánu Bohu, že nás všetkých ochránil. Sľúbili sme si v rodine, že kým budeme žiť, 20. december budeme vždy spomínať na tieto udalosti. Kto to neprežil, ťažko to pochopí. Prajem si, aby žiadna generácia už nemusela prežiť hrôzy vojny. Vojna však predsa len poznačila našu rodinu. Zanechala prázdne miesto pri stole. Môj brat, sotva 28-ročný, padol pri oslobodzovaní obce Poproč v okrese Hnúšťa.

Margita Kostelníková

(dokončenie zo strany 2)

veriacich, ich modlitby, silnejšie ladené kázne, silvestrovské večierky a podobné akcie.

Po zoznámení sa s mojou manželkou som v Opinej objavil, že aj v našej cirkvi vedia pracovať s mládežou, ktorá bola schopná pripraviť mládežnícke služby Božie, na svojich stretnutiach fundovane diskutovať a rozvíjať prečítané texty, pripravovať silvestrovské večierky a organizovať zakázané biblické tábory. Zažil som však aj odobratie štátneho súhlasu pánu farárovi E. Dudášovi, ako aj vyšetrovanie mládeže štátnou bezpečnosťou.

V pamäti mám aj slová z kázne z našej svadby o tom, že sme si navzájom jeden druhému darom od Pána Boha a v potrebe postavil svoj život, ako dobrý staviteľ nie na piesku, ale na skale a z toho čerpať silu v manželstvom živote.

Keď sme čakali našu najstaršiu dcéru, manželke, ktorá pracovala ako lekár-

ka na infekčnom oddelení po krvných testoch navrhli prerušenie tehotenstva. Vtedy sme sa spolu úprimne modlili, ja asi prvýkrát som sa s dôverou obrátil k Pánu Bohu a prosili o zdravie našej

prvorodenej dcéry, ktorá je už teraz matkou mojej najstaršej 11-ročnej vnučky.

Podobne sme verili a modlili sa, keď naša prostredná dcéra mala vysokorizikové tehotenstvo, musela preležať skoro pol roka, brat lieky a z mnohých spolupacientiek jediná donosila a porodila zdravého syna, môjho vnuka. Aj naša najmladšia dcéra ledva prežila aj s najmenším vnukom, no vďaka Bohu sú zdraví a malý je už v 1. ročníku.

Som vďačný, že v súčasnosti som sa mohol zapojiť do práce v obišovskom cirkevnom zbore, že sa nám darí riešiť hospodárske problémy, máme pracovitého brata farára a dozorcú, mládež, starších v zbore a verím, že spoločné modlitby budú viesť náš zbor ďalej.

Dušan Liška

Luteráni pri moru

Nadišiel deň „D“ 8.7.2011 - deň, v ktorý sme mali nastúpiť na pútnickú cestu „Luteráni k moru“. Autobus presne ako hodinky pohltil prvých pútnikov už v Prešove, nasledovala Drienovská Nová Ves, Obišovce, Kysak, Trebejov a po otočke pri starej škole a kostole sme sa niečo pred 19:00 hod vydali na dlhú púť, na ktorú sme si vyprosili požehnanie spoločnou modlitbou všetkých účastníkov v autobuse. Pri prechode Budapešťou sa tým, ktorí nespali naskytol nádherný pohľad na prekrásne osvetlený Dunaj a nad ním sa týčiaci maďarský parlament. Po niekoľkých hodinách sme prekonalí hranicu so Slovinskom a po krátkej jazde sme sa ocitli v krajine cieľa našej púte - v Chorvátsku. Popri diaľnici sme sledovali na tabuliach vzdialenosť kilometrov, ktoré nám ešte treba prekonať až do Zadaru a Petrčane. Po oboch stranách diaľnice sme mali nádherný výhľad na krajinu v ktorej boli natáčané filmy o Winnetuovi. Dorazili sme tam o 9:00 hod, s poschodového tátoša sme vybrali batožinu, uložili sme ju pred penzión, z ktorého pomaly vychádzali účastníci turnusu, ktorý tu bol pred nami a odchádzal až po 18:00 hod. Obliekli sme si čo najskôr plavky, obuli sme si morskú obuv a „prášili“ sme až o preteky čo najskôr do vody. Morská voda veľmi blahodárne pôsobila na naše cestou zvädnuté telá a tak sme sa čľapkali až do chvíle, keď bolo treba ísť na večeru v penzióne. Modlitba pred výborným gulášom, po ňom stíšenie a nakoniec nasledovala „výrobná porada“, ktorú viedol brat farár Kerekrety ohľadne programov počas pobytu.

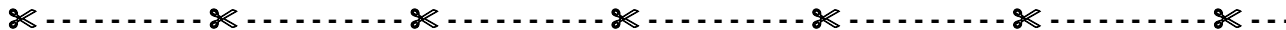
V nedeľu po raňajkách nasledovali skrátené bohoslužby na ktorých nám poslúžil slovom Božím na text Ev. Lukáša 24, 1-35 - Cesta z Jeruzalema do Emaus brat farár Daniel Mišina. V rámci bohoslužieb sa uskutočnila anketa, čo by sme chceli urobiť v CZ Obišovce - penzión, rôzne krúžky, výlety, detský spevácky zbor

a pod. Zaspievali sme si piesne „Keď zasvitnú ranné zore...“ a „Drž ma v svojom objatí Tvojej lásky...“, nasledovalo čľapkanie v mori a obed. Po obede a krátkej sieste sme sa presunuli autobusom asi do 7 km vzdialeného prastarého mestečka Nin, kde je granda vrata z 1. stor. Cieľom tejto našej výpravy bolo bahnenie, kde sa z našej skupiny stala črieda čiernych goríl, šimpanzov a

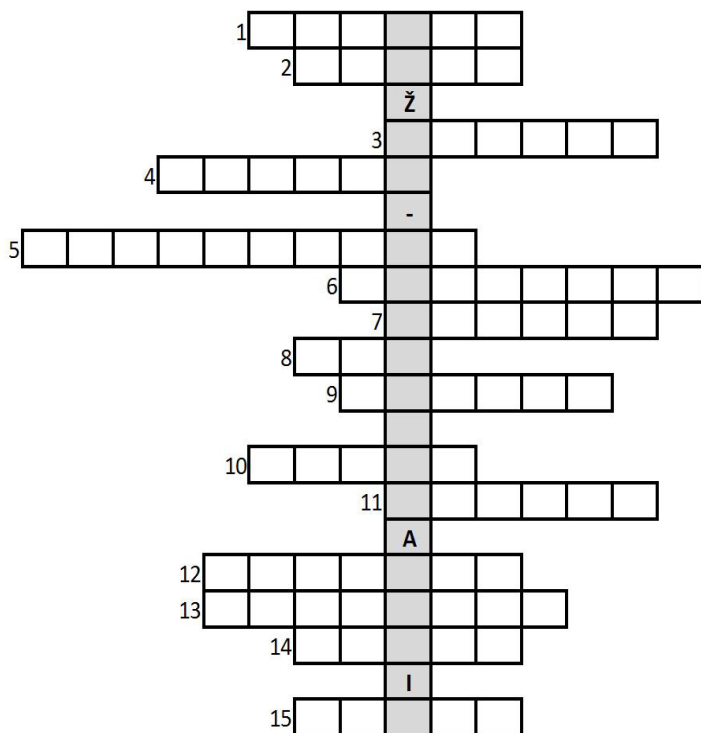
paviánov, všetci sme boli ako uhoľ od hlavy po päty. Po tomto bahnení sa celá skupina čiernych presunula do čistého mora, kde pokračovalo popoludnie očistou a opaľovaním. Nasledovala porada v kruhu

vo vode po krk a pri tom sa hrabalo v piesku a zbierali mušličky. Po generálnej očiste sme išli na obhliadku mesta Nin, kde na každom kroku bolo cítiť storočia života. Prvá katedrála v Chorvátsku postavená v 4. až 18. stor., socha Juraja Ninského. Prechádzali sme sa po Nine - ochranný múr mal hrúbku asi 2 m, kamenné dlažby a aj budovy z bielosivého kameňa z diaľky v slnku žiarili, akoby boli celé biele. Množstvo kioskov, butikov, reštaurácií a najviac obletovaných sladoleďov (zmrzlina), ktorú sme (pokračovanie na strane 9)

Milí dospeláci ☺

Milí čitatelia, prinášame vám tajničku pre dospelých. Správne odpovede nájdete v knihe Rút. Vyplnenú tajničku môžete odovzdať bratovi farárovi a úspešných riešiteľov odmeníme. Prajeme vám požehnaný čas štúdia Písma pri vyplňaní tajničky. ☺

1. Ako sa volal jeden z Rútiných synov?
2. Ako sa volala svokra Rút?
3. V ktorom meste si muž na potvrdenie zmluvy vyzul obuv a vymenil ju s iným?
4. Doplňte slovo do verša: Ale Rút povedala: „Nenúť ma opustiť ťa a odísť od teba! Lebo kam ty, pôjdem i ja a kde ty budeš bývať, budem bývať i ja.“
5. Doplňte: Spýtal sa : „Kto si?“, odpovedala : „Som Rút, tvoja ..“
6. Mesto, do ktorého odišla Noemi so svojou nevestou .
7. Kto dal meno Noeminmu synovi?
8. Nevesta, ktorá zostala s Noemi.
9. Ako sa volal prvý manžel Rút?
10. Čo išla Rút zbierať na Boázove pole?
11. Do čoho naložil Boáz jačmeň pre Rút?
12. Na aké stráne odišla bývať Elimelechova rodina?
13. Ako sa volal Noemin muž?
14. Ľudia, čo žnú obilie.
15. Kvôli čomu odišla Elimelechova rodina z Betlehema?

(dokončenie zo strany 8)

konsumovali sediac na múrikoch okolo cesty. V podvečer sme sa vrátili späť do Petřčane. Po večeri bol súťažno - zábavný program bingo, žolík.

Každý deň pobytu začínal raňajkami a po nich stíšenie pri Božom slove, zaspievanie piesní a modlitby. Potom naše kroky smerovali k moru a na pláž kde nás zohrievali slnečné lúče a morské vlny poskytovali masáž celého tela. Večer sme prežívali pozeraním filmov, spoločenskými hrami a bingom. V utorok sme mali oproti iným dňom výnimku. Privstali sme si, premiestnili sa do mesta Zadar, kde na nás čakala loď ELIZABET, ktorou sme sa plavili - spolu asi 300 pútnikov - k Solnému jazeru v národnom parku Kornety. Miňali sme pobrežné skalné steny vysoké až 160 metrov a množstvo zo 120-tich ostrovov, ktoré sa tam nachádzajú. Voda v Solnom jazere je ešte viac slaná ako v mori a mohli sme tu vidieť aj voľne žijúcich somárikov. Cestou späť nás na lodi čakali bielo

prestreté stoly a vôňa pečeného mäsa a rýb. Nasledovalo medzipristátie a kúpanie v mori a po dvoch hodinách znova kurz na Zadar. More sa trochu vlnilo a podľa kormidelníka mala voda hĺbku asi 30 metrov. V Zadare pokračovala prehliadka historickej časti mesta a samozrejme zmrzlina. Počúvanie pobrežných orgánov, kde sa pri vlnách vtlača vzduch do pišťal a tie vydávajú rôzne zvuky, prechádzka pri Slnečnej sústave, kde sú makety všetkých planét. Čakanie na západ slnka - ohnivej gule - a potom púť k autobusu, ktorý nás doviezol k „nášmu“ penziónu DENIS ŠTANIŠIČ.

V slnečný štvrtok sa dve sestry rozhodli stráviť výletom na Plitvické jazerá a v piatok štyria naši mládežníci boli zahrať a zaspievať vo večernom Zadare.

Sobota 16. júla - posledný deň - raňajky, stíšenie, kúpanie, posledný obed a naposledy k moru a odchod domov. Do Trebejova sme šťastne dorazili v nedeľu okolo 08:00 hod.

JJ

Rozhovor s riaditeľom biskupského úradu Dušanom Cinom

1. Kedy a kde ste sa narodili?

Narodil som sa 18. decembra 1965 v Prešove, ale nie som Prešovčan, len pôrodnica bola prešovská. Pochádzam zo Šarišskej Poruby – filiálka CZ Nemcovce a bol som pre mojich rodičov krásnym vianočným darčekom z nebies. Tak mi to vždy hovorila moja mamka.

2. Kde ste študovali?

Po maturite na gymnáziu v Prešove (Konštantínova 2) som nastúpil na štúdium Evanjelickej teológie v Bratislave. Bolo to päť krásnych a obohacujúcich rokov, ktoré rýchlo ubehli. Ešte aj dnes by som sa vrátil na 2-3 roky do študentských lavíc.

3. Čo vás viedlo k štúdiu teológie? Mali ste vzor, podľa ktorého ste si zvolili toto štúdium?

Určite to bola práca Ducha Svätého, ktorý si na to použil moje rodinné zázemie a nášho vtedajšieho brata farára Tomáša Semka st. a ešte mnoho drobností, ktoré vidím a vnímam až dnes s odstupom času a ako to všetko úžasne zapadalo do seba.

4. Kde a kedy ste boli ordinovaný, kde všade ste pôsobili?

Boli sme ordinovaní spolu 12 novokňazi v prešovskom chráme Božom 9. júla 1989. Po rokoch obmedzovania cirkvi to bolo niečo výnimočné aj počtom, aj miestom. Žiaľ, z tohto výnimočného ročníka sme zostali dnes v službe iba siedmi.

5. Môžete našim čitateľom prezradiť vaše krédo?

Je to Ježišova výzva z Lukášovho evanjelia (presné miesto neprezradím, aby si ho čitatelia našli sami): „Keď vykonáte všetko, čo vám bolo prikázané, povedzte: Neúžitocní služobníci sme! Čo sme boli povinní vykonať, vykonali sme.“

6. Počas vašej služby ste určite zažili aj veselé príhody. Na ktorú si najviac spomínate?

Na jednom z mnohých mládežníckych výletov v Veľkom Slávkove sme spali v starom kamennom sypanci na drevených pričiach, chlapi s farárom dole v miestnosti a na povale pod strechou dievčatá. Jeden mládežník nás hneď v prvý večer upozorňoval, že strašne chrápe, aby sme si rozmysleli, či sa neprešťahujeme, zvlášť opatrne ako staršiemu to hovoril mne osobne. Všetci sme boli „geroji“ a ubezpečili sme ho, že je to v poriadku. Ráno, keď som sa zobudil, v miestnosti sme boli iba dvaja – ja a ten mládežník, všetci počas noci zutekali. Vraj to bolo strašné a všetci ma ľutovali, ako som to vydržal. Zvyšok výletu

s Jurajom (tak sa ten chalan volá) sme sa každú noc parádne vyspali, mali sme celú priču s molitanom iba pre seba.

7. Hovorí sa, že človek do jednej rieky vstúpi len raz. Vy ste pôsobili dvakrát v tom istom cirkevnom zbore. Ak to nie je tajomstvom, môžete nám niečo o tom povedať?

Slúžil som dvakrát v CZ Kuková – najprv päť rokov a potom, po krátkom pôsobení na Liptove, ešte deväť rokov. Musím povedať, že obidve tie obdobia boli v niečom iné, ale vždy veľmi pozhnané. Pre mňa ako farára a našu rodinu a myslím, že aj pre celý zbor. A prečo ten druhý návrat do Kukovej? Myslím, že mi to potvrdia aj iní kolegovia, že tam, kde si farár robí zodpovedne svoju službu, tam ho aj vždy nanovo radi prijmu. Tak to bolo aj v mojom prípade.

8. Ste spokojný s tým, čo ste vo svojej službe doteraz dosiahli?

Naša farárska služba je o sebe Kristovho evanjelia do ľudských srdc. V tomto zmysle nič ešte pre mňa neskončilo, toto poverenie platí, kým budem žiť. Všetko ostatné, čo sa podarilo, je druhoradé. Pán Boh sa nás nebude pýtať na opravené, či vystavané kostoly, fary, úspešné reštitúcie, počet odslužených bohoslužieb, zhromaždenia dorastu, mládeže, či na inú zborovú prácu, ale na konkrétnych ľuďoch, ku ktorým nás poslal. Máme byť rybármi ľudí.

9. Ak máte vo svojom povolání nejaký voľný čas, ako ho najradšej trávite?

Šport, turistika, dobrá kniha.

10. V našom cirkevnom zbore ste už párkrát boli. Čo by ste odkázali našim čitateľom?

Priznám sa, že kukovská mládež tu bola viackrát, ale, ak sa dobre pamätám, ja som tu nebol ani raz v kostole, ani na inej vašej zborovej akcii. Členom obišovského cirkevného zboru cez váš časopis chcem odkázať, aby ste budovali medzi sebou živé a úprimné vzťahy. Kresťanstvo je založené na živom vzťahu medzi svätým Bohom a hriešnym človekom. Boh našiel jedinečný spôsob skrze Pána Ježiša Krista, aby mal s nami vzťah, ktorý by bol pre nás pozhnaním. Aj my medzi sebou v Kristovej cirkvi musíme hľadať k sebe cesty a budovať vzťahy založené na láske a odpustení. Po rokoch služby v cirkvi si osobne stále viac uvedomujem, že všetko to naozaj stojí aj padá na našich vzájomných vzťahoch. Preto dnes už rozumiem Ježišovmu nekompromisnému napomenutiu: „Prikazujem vám, aby ste sa milovali.“ (J 15,17)

V mene redakcie časopisu sa pýtal Dušan Kosturko

Rozpis služieb Božích				
2.10.2011	15. po Svätej Trojici	8:00	Suchá Dolina	5M 4,29-31; F 4,11-13
		9:30	Obišovce	Pam. posvätenia chrámu
	Seniorátne stretnutie mládeže	15:00	Gelnica	
9.10.2011	16. po Svätej Trojici	8:00	Kysak	Iz 51,12-16; Žid 2,14-15
		9:30	Obišovce	
		11:00	Drienovská Nová Ves	
16.10.2011	17. po Svätej Trojici Poďakovanie za úrody zeme	8:00	Trebejov	
		9:30	Obišovce	
		11:00	Kysak	
		14:00	Lemešany	
23.10.2011	18. po Svätej Trojici	9:30	Kysak	Pam. posvätenia chrámu
24.10.2011	Reformačný týždeň	18:00	Trebejov	
25.10.2011		18:00	Drienovská Nová Ves	
26.11.2011		18:00	Obišovce	
27.10.2011		18:00	Kysak	
28.10.2011		18:00	Trebejov	
30.10.2011		19. po Svätej Trojici	8:00	Drienovská Nová Ves
	9:30		Obišovce	
	11:00		Trebejov	
	Žatva spevokolov	15:00	Budimír	
31.10.2011	Pamiatka reformácie	9:30	Kysak	
		18:00	Obišovce	
1.11.2011	Pamiatka zosnulých Ekumenická pobožnosť	9:00	Obišovce (Dom smútku)	
		9:45	Kysak (Dom smútku)	
6.11.2011	20. po Svätej Trojici	8:00	Kysak	Sof 3,8-17; žid 3,12-14
		9:30	Obišovce	
		11:00	Drienovská Nová Ves	
		14:00	Suchá Dolina	
13.11.2011	21. po Svätej Trojici	8:00	Trebejov	Am 4,12-13; Zj 20,11-12
		9:30	Obišovce	
		11:00	Kysak	
		14:00	Lemešany	
20.11.2011	22. po Svätej Trojici	9:30	Obišovce	Abak 3,3-6; 1K 15,22-28 + posedenie
	Seniorátne školenie presbyterov	15:00	Košice	
27.11.2011	1. adventná Začiatok cirkevného roka	8:00	Drienovská Nová Ves	Jer 23,5-8; R 13,8-12
		9:30	Obišovce	
		11:00	Trebejov	
4.12.2011	2. adventná	8:00	Kysak	+ VP; Iz 11,1-6; R 15,7-13
		9:30	Obišovce	
		11:00	Drienovská Nová Ves	+VP
		14:00	Suchá Dolina	+VP
11.12.2011	3. adventná	8:00	Trebejov	+ VP; Iz 40,1-11; 1K 4,1-5
		9:30	Obišovce	+ VP
		11:00	Kysak	
		14:00	Lemešany	+VP
18.12.2011	4. adventná	9:30	Obišovce	Detské bohoslužby